

OLDŘICH JANEBA

PUNKS
NOT
DEAD

REVOL VERS

CO OSUD JEDNOU ROZPOJÍ, ČLOVĚK NEMÁ
ZNOVU LEPIŤ DOHROMADY.

COSMOPOLIS

OLDŘICH JANEBA

REVOL
VERS

© Grada Publishing, a. s., 2021

Text © Oldřich Janeba, 2021

1.

Dejv tím místem proplul jako stepní vlk. Ledabyly a nepozorovaně, jako kdyby tu žil odjakživa. Přitom sem nikdy nepatřil. Do Nádražní ulice v Zapadákově nešlo patřit, tam se musel člověk narodit. Kostky se válely po rozbitém chodníku. Chodci je shazovali do vozovky a kola těžkých aut je vracela zpět. Silnice byla plná děr od spodní vody, která se tudy s nezadržitelnou silou drala na povrch. Táhlý výkop po celé délce ulice se pomalu plnil odpadky. Horší místo v Zapadákově nebylo, ale každý tudy musel aspoň jednou v životě projít. A aby se sem člověk dobrovolně nastěhoval, musel spadnout na úplné dno. Dva domy byly prázdné. Do zbylých se sestěhovali cikáni. Pár starousedlíků, kteří nestihli včas odejít, ten deprimující pocit jenom podtrhovalo. Jednou týdně sem zajela pojízdná prodejna potravin, obden na rohu ulice zastavila cisterna. Pitná voda byla v Nádražní vzácností.

Dejv si opatrně stoupl mezi dvě vyviklané dlažební kostky a vytáhl z kufru basu piv. Měl jich v autě rovných dvanáct. Vždy po dvou na sobě na zadní sedačce a zbytek v kufru. Zboží na jeden večer v nádražním nonstopu. Ty basy sem vozil každý

den, sedm dní v týdnu, osm neuvěřitelných let, které Dejvovi letěly stále rychleji. Točené pivo v Dejvově nonstopu už nikdo nevyžadoval. Neměl na jeho provoz peníze ani čas.

Místní výpitkové si na lahváče rychle zvykli. Co jim zbývalo jiného? Žádná pořádná hospoda poblíž nebyla. Nádražní non-stop fungoval sice mizerně, ale fungoval. Kolikrát si Dejv říkal, že vezme dodávku a přiveze těch bas víc, aby nemusel každý den jezdit autem sem a tam, ale nikdy neměl v peněžence víc než dva tisíce na jeden večer. Takhle to šlo den za dnem osm let. Byl to klinický stav pacienta, kterého nešlo uzdravit ani pohřbít. Nonstop v Nádražní ulici byl jistota. Svinská jistota, ale jistota. Dejv si mohl pronajmout hospodu kdekoliv ve městě, ale neuměl by ji vést. Tenhle nonstop ho držel nad vodou. Každý měsíc měl na výplatu pro sebe a dva pomocníky a každé ráno mohl nakoupit basy s pivem na jeden mizerný večer.

Měl snahu podnik zvelebit. Pořídil si kávovar, na stěny navěsil obrázky a do oken dal záclony, jenže to nikdo neoceníl. Štamgasti se lekli, že jim zdraží pivo, a přestali chodit. Když zjistili, že cena zůstala stejná, vrátili se, ale do ostatního jim nic nebylo. Dejv si kladl otázku, co je sem táhne. Lahváče si mohli dát doma a měli by to o desetikorunu levnější. Tak si sedl mezi ně a koukal zaprášeným oknem na peron.

Měl nádražíčko jako na dlani. Přijel vlak, vyklopil lidi, ti se chvilku motali po peroně, pak se různými cestami rozutekli domů. Byli jako mravenci, co opustili mraveniště. Stejně tváře ve stejných kulisách. Poznal „starou lázeňskou“, jak se říkalo ženské, co prodávala na náměstí lázeňské oplatky. Měla to po kolejích domů nejkratší. Poznal skupinku mladých lidí s batohy.

Ti si to stříhli přímo do zarostlého kopečka. Vedla tam zkratka na vysokoškolské koleje. A Tonda Pich si sedl na lavičku, protože jeho žena přijede za půl hodiny z Velkoměsta a odejdou společně domů. Průvodčí zapískal a vlak se odporoučel. V tom okamžiku bylo nástupiště prázdné. Za dvacet minut se rituál opakoval, jenom s jinými figurami.

Dejv na to zíral jako na alegorický obraz. Neměnný cyklus příjezdů a odjezdů ho uklimbal do stavu nevědomí. Když se podíval na hodinky, bylo půl šesté. Proseděl tam tři hodiny. V nonstopu utíkal čas rychleji než jinde, protože ho dopředu poháněl jízdní řád. Jeho štamgasti potřebovali čas urychlit, aby zapomněli na realitu, a tak chodili k němu. Mlčeli, pili a čekali na další vlak.

Dejv zkušeným grifem popadl dvě basy a vnesl je dovnitř. Monika zrovna utírala stoly.

„Čára nepřijde,“ hlásila mu. „Opil se v herně naproti hotelu a leží doma jak prkno. Volala mi to jeho ségra.“

Dejv prásknul basami do kumbálu a podíval se do pokladny. Potřebovali na večer drobné. Nebylo tam skoro nic.

„Vezmu to za něj,“ řekl rezignovaně.

Monika rozložila ulepený hadr na pult, aniž by ho propláchla. Dejv se unaveně zvedl a hadr vyždímal v proudu teplé vody. Sledoval, jak se dřez plní špinavou vodou. Zase se ucpal. Monika tam musela něco hodit, jinak to nemohl pochopit. Jemu se to nikdy nestalo. Zlobil se na ni víc než na feťáka Čáru. Vzal si sem ženskou, aby dohlédla na čistotu, a místo toho musel dohlížet on na ni. Takhle nepořádnou ženskou ještě nepoznal, jenže vyhodit ji nemohl. Nekrade, chodí včas a na lidi je

milá. A je spokojená s tím, co si tady vydělá. Bydlela v domě naproti, kde snad jako jediná pracovala, a živila matku a mladší sestru. Někoho takového nešlo vyhodit.

„Cos hodila do toho dřezu?“ rozčlil se Dejv.

„Nic,“ odpověděla Monika, když kolem něho procházela. Ani se mu nenamáhala podívat přes rameno. Páchnoucí voda ji nezajímala. Kdyby Dejv nepřišel, klidně by ji tam nechala do večera.

Dejv hleděl do kalné vody, ve které se zrcadlila jeho tvář.

Nevypadal na čtyřicet, ale na padesát.

Začal do výlevky štouchat rezavou jehlicí, jenže odtok tím neurychlil.

Bude muset vystěhovat celou skříň, za kterou je trubka, pak ji rozmontovat a protáhnout drátem, aby dostal to svinstvo ven. Nakonec z toho vytáhne dámské kalhotky nebo mrtvou myš. I to už tady zažil. Vztekle píchal jehlicí do špinavé vody, až ji ohnul. Voda dál mizela z dřezu jenom pomalu.

Co kdyby ji tady s tím sajrajtem nechal?

„Něco tam nasyp. Chvilku to bude prskat, ale pak to všechno sežere,“ volala na něj Monika z lokálu. Zapálila si ve dveřích a zmizela v Nádražní ulici. Dejva v nose pošimral kouř z jejích mentolových cigaret.

Zpátky domů se městem ploužil jako vandrák. Ulice byly touhle dobou prázdné. Kolem dvanácté hodiny se Zapadákov vylidnil a život se do něj vrátil až po čtvrté hodině odpolední, když se lidi vraceli z práce. Jenže ani to netrvalo dlouho. Chvilky bylo živo, ale jen co nakoupili a vyřídili potřebné věci, v půl páté město opět umřelo a už se neprobralo. Dejv si prohlížel

domy podél silnice. V tom zamračeném dni vypadaly ještě hůř než jindy. Před lety tudy vedl hlavní tah do Velkoměsta a tisíce nákladních vozů zaprášily jejich zdi tak silně, že v nich špína zůstala otisknutá i po omítnutí.

Dejv tohle město neměl rád. Přišel do Zapadákov kvůli Klaudii. Měla neodbytný pocit, že právě sem patří. Jezdila do městečka na prázdniny a vytvořila si tak vzpomínkový meandr, ze kterého nebylo úniku. Když sem Dejva vzala poprvé, líbilo se mu tady. Drželi se za ruce, a protože bylo parné léto, lízali zmrzlinu v kornoutu a všechno jim připadalo parádní, protože mládí je parádní. Oproti Velkoměstu se tu cítili jako doma. Jenomže to jim bylo devatenáct. Ani jeden netoužili plánovat budoucnost, jenom tak existovali. Když o tři roky později Klaudivie přišla s tím, že by tady mohli žít, už si tolik jistý nebyl, jenže byl zamilovaný, tak souhlasil. Teď byl roztrpčený sám na sebe, že se tak rychle vzdal. S každým rokem si byl jistější, že sem nepatří. A zlobil se na sebe i za to, že se Zapadákov za dvacet let nenaučil mít rád. Asi by to nebylo tak těžké, kdyby měl jinou práci a jiné kamarády.

Míjel další nuzné domy, mezi kterými prosvítaly přístavky vtisknuté mezi ty stávající jako barevná strašidla. A všechny se nakláněly do klikaté ulice. Vypadalo to, že brzy spadnou.

S Klaudiví bydleli nejdřív v panelovém domě na okraji města. Trochu se za to styděli. Odešli z přízemního bytu v centru Velkoměsta na panelákové sídliště na maloměstě, ale byli tam spokojeni. Místní tomu říkali sídliště, ale čtyřpatrové domy nalepené na městský lesopark měly k sídlištím ve Velkoměstě daleko. Stačilo ujít padesát metrů a byli v lese.

Jenže Klaudie toužila po vlastním domě. Chtěla zámek nebo hrad s padacím mostem. Rybářova žena, která nikdy nemá dost. Měla pravdu, že se dvěma dětmi se do dvoupokojového bytu stejně nevejdou. Nejdřív se přestěhovali do starobylého bytu v centru, který měl tak vysoký strop, že vypadal jako nebeská brána. V zimě šel obtížně vytopit a z rozsáhlých sklepů stoupala vlhkost. Za úplného ticha bylo slyšet jemné praskání v dřevěných podlahách. Nikdy nepřišli na to, co ho způsobovalo, ale zvykli si. Klaudie si nastudovala místní historii a vzala na sebe roli měšťanky z gotického domu.

Historický dům museli opustit po osmi letech, když se u syna projevil astma. Utekli do nedaleké vesnice, ale měli ještě menší byt než na sídlišti. Tehdy Dejv nejvíc naléhal, aby se vrátili do Velkoměsta, ale Klaudie se svého „městečka na dlani“ nehodlala vzdát. Kdykoliv na náměstí míjeli jejich někdejší dům, Klaudie si očividně povzdechla. Co si Dejv pamatoval, byt po nich nikdo další neobsadil.

Tehdy Klaudie objevila mlýn. V podstatě náhodou. Zkracovala si cestu od autobusového nádraží a na dřevěné lávce se zastavila. Uchvátila ji bílá čtverhranná budova s valbovou střechou, schovaná za mohutnými vrbami. Praktický člověk by v tom viděl barabiznu s chatrným mlýnským kolem, ale Klaudie v tom viděla zámek. Mlynářka je sice méně než zámecká paní, ale jistou vážnost má také. Snad by ho nakonec nechala svému osudu, kdyby v trávě nenašla opršenou ceduli *Na prodej*.

Ještě ten den volala majiteli. Dohodli se na prohlídce. Dejv byl k téhle koupi od začátku rezervovaný, neměl v úmyslu se zadlužit kvůli ruině, ale Klaudie byla neoblomná. Nezlomila ji

ani námitka, že kamenné zdi nasycené vlhkostí budou pro jejich syna ještě horší než byt v centru. Majitel mlýna, upovídáný prošedivělý dědek, který Dejvovi lezl na nervy od prvního okamžiku, chtěl za dům nejdříve milion dvě stě tisíc, ale Klaudie ho přemluvila, aby jim tři sta tisíc slevil. Nakonec si popůjčovala od příbuzných a za necelý měsíc se stěhovali. Počáteční nadšení vystřídaly obavy. Na co sáhli, to se bortilo. Celé léto se dřeli od rána do večera, aby dům aspoň uklidili, vymalovali a vyřešili nejnepříjemnější problémy, jenže koncem září došli k závěru, že s vypětím všech sil dokážou během podzimu zabydlet pouze dvě místnosti a zbylých sedm mohou využít maximálně jako skladiště.

Dejv zaparkoval na štěrkovém plácku nad mlýnem a sledoval, jak se potok po předešlých deštích posunul zase o kousek blíž. Znal fotografie z minulosti, kdy byl mlýn i metr pod vodou. Bylo to sice dávno, ale mohlo se to zopakovat. Pravidelně na jaře odčerpávali vodu ze sklepa, a když nastalo období dešťů, modlili se, aby kamenitý břeh, který je chránil před velkou vodou, vydržel. Na začátku to brali jako zábavu, sledovat průtok vody kolem stavení, ale poslední roky se na valící kalnou vodu dívali spíš s obavou. Dobrodružné pocity vymizely. Nahradil je strach. Měl by vzít krumpáč a vykopat strouhu, kterou by případná voda otekla, ale neměl na to sílu. Od tahání bas ho bolelo v zádech. Dejv měl dávno začít cvičit, doktorka mu to připomínala pokaždé, když si přišel pro prášky na bolest, jenže chyběla vůle. Na kole ho míjel Jindra Věchet.

„Zruš dnešní zkoušku!“ zavolal na něj Dejv. „Čára se ožral, musím za něj vzít směnu.“

Jindra pokývl. Nijak ho to nemrzelo. Byl rád, že bude moct jít místo zkoušky do hospody. Tahle kapela byla stejně přehlídkou promarněného času.

Dejv překročil krumpáč s lopatou, které vítr shodil na zem, ani se nenamáhal je zvedat.

Ve dveřích ho uvítala Klaudivie s dítětem v náručí. Měla na sobě modré triko s dlouhým rukávem a černé vlasy nedbale vyčesané do drdolu. Měla jiskry v očích, které nikdy nedokázaly vyhasnout.

Podal jí polystyrenové krabičky s jídlem.

„Co mám dát tátovi?“ zeptala se ho. Roční Kristýnka se snažila jedné krabice zmocnit.

„Nějak to rozděl,“ odpověděl Dejv odevzdaně a vstoupil do kuchyně, kde tušil nedopité kafe od rána.

Prošel kuchyní do chodby, která měla betonovou podlahu. Stěny byly otlučené na cihlu a vzlínal z nich trpký chlad. Dejv je chtěl znovu nahodit a vymalovat, ale stále to odkládal. Takhle to měl rozdělané už dva roky. Vstoupil do prostorné dvorany s mnoha okny ve zdech. Na rozdíl od kuchyně a malého obýváku byla tato místnost plná slunce a světla. Stejně jako vstupní chodba měla stěny z hrubé cihly a na zemi nezačištěný beton, ze kterého se při chůzi prášilo. Dejv s Klaudivií tady chtěli mít velký obývací pokoj. Byl zde jediný kus nábytku, nízká klavírní stolička a u ní majestátní bílé křídlo. Zvuk z něj se nesl prázdnou místností až s brutální intenzitou. Tóny nemělo co pohltit, odrážely se od neomítnutých zdí a znovu do sebe narážely.

Dejvův táta hrál pomalu a táhle, jako kdyby se té ozvěny bál. Vychutnával si každý úder. V lyrickém jazzu byl mistr. Dejv k němu šel tiše, aby ho nevyrušil. Chtěl ho chvíli nepozorovaně poslouchat. Jeho táta byl plachý člověk a nehrál pro publikum. Jeho klavírní preludování bylo odjakživa svrchovaně samotářské. Ohnutý nad klaviaturou, zabalený v kabátě a pletené šále. Lovil své melodie v naprostém osamocení. Dejv ho nejčastěji poslouchal zvenku, na lavičce pod otevřeným oknem.

Zase hrál své melancholické matiné, jako vzpomínku na život, který mu protekl mezi prsty, když si všiml, že už není sám.

Dejv natáhl ruku s polystyrenovou krabičkou, aby mu ukázal, že je čas oběda.

„Sem ne,“ pověděl mu táta.

„Já vím přece!“ napomenul ho Dejv.

Ještě chvíli ho fascinovaně poslouchal, než otec křídlo zavřel.

Vrátil se do kuchyně. Natočil si vodu do sklenice a naráz ji vypil. Klaudie pozorovala oknem druhý břeh potoka.

„Ten chlápek se tam takhle prochází už půl druhé hodiny.“

Dejv v jejím hlase cítil rozrušení.

Podíval se okem na hráz potoka. Uviděl tam muže v klobouku a dlouhém kabátě, dost podivném ustrojení na horký jarní den. Přecházel sem a tam. Když na sobě ucítil jejich pohled, uklonil se.

„Není to policajt?“ zeptala se Klaudie.

„Co já vím.“

„Exekutor?“

„Nic nedlužíme.“

„Určitě?“

„Na beton.“

„Ale nezjistíme to, dokud se ho nezeptáme.“

Dejv oběhl mlýn a překvapil muže zezadu. Neznámý člověk sebou trhl, nečekal Dejva z téhle strany, ale z překvapení se rychle oklepal. Dejv s obtížemi hádal jeho věk.

„Hledáte někoho?“

„Ano, vás, máte chvíli?“ odpověděl muž.

„Jestli vám jde o dům, není na prodej!“

Muž se ironicky zasmál.

„Zajímají mě Revolvers.“

Dejvovi vyschlo v krku.

„Jste novinář?“

„Ne, něco jako promotér. Mám pro vás nabídku. Vystoupení. Koncert v hudebním klubu.“

„Už nehrajam.“

„Jeden koncert,“ namítl muž.

„Nehrajam a už hrát nebudem. Měl jste přijít před dvaceti lety. Jak jste mě vůbec našel?“

„Mám svoje kontakty,“ ušklíbl se muž.

„Jste od Sony?“

„Jsem fanoušek vaší skupiny,“ zarděl se muž.

„Jestli chcete podobnou muziku, brnkám tady s místní kapelou. Hrajam i písňě Revolvers.“

Muž se ironicky zasmál. „Mám zájem jenom o skutečné Revolvers.“

Z Dejva vyprchala vstřícnost.

„Tak to nemůžu sloužit!“

„Jenom jediný koncert,“ žadonil muž.

„Říkám vám, že nehrajem!“ Dejv udělal dva kroky směrem pryč, ale pak se vrátil. „A co kdybyste se mi představil, rád bych věděl, s kým mám tu čest, když už mi něco nabízíte.“

„Jsem věrný fanoušek Revolvers, to vám musí stačit.“

„Nikdy jsem vás na žádném koncertě neviděl.“

„Je to dávno. Už si to nepamatujete.“

Dejv se podíval do země. „To je možný.“

Muž si posunul brýle více na kořen nosu a Dejv si až teprve teď všiml, že brýlemi maskuje jizvu na tváři. V ten okamžik k němu ztratil zbytek důvěry.

„Dám vám za ten koncert padesát tisíc korun, dvacet pět tisíc dopředu, dvacet pět tisíc potom. Za jediné vystoupení. To není špatné, ne? Takové peníze se nehází do kanálu.“

„Rozešli jsme se ve zlým,“ odvětil mu Dejv. „Když jste tak věrný fanoušek Revolverů, tak byste to měl vědět!“

„Padesát tisíc za jediný koncert.“

„Nemůžu sloužit!“

Dejv se vrátil do kuchyně rozmrzelý. Mohla to být pocta. Po dvaceti letech si na něho někdo vzpomněl. Pamatoval si hudební skupinu, která vydala dvě studiová alba a existovala všehovšudy čtyři roky. Dávno před internetem, kdy všechno zmizelo v propadlišti dějin. Jenže Dejv se vůbec necítil dobře. Chtěl zažít jiná uznání. Třeba zmínku v rockové encyklopedii východoevropských kapel, která vyšla před rokem v Anglii, tam Revolvers chybí. Toho by si považoval, ale nabídky na

další zbytečný koncert ne. Nechtěl o tom mluvit ani před Klau-
dií. Díval se oknem na muže s límcem, který stále přešlapoval
na břehu. Proč neodejde?! Myslí si, že se vrátím a nechám si
vyplatit dvacet pět tisíc? Dejv na tom nebyl dobře, ty peníze by
se mu ohromně hodily, ale nevzal by si je.

Klaudie servírovala na talíř ohřáté jídlo z mikrovlnky.

„Musím večer jít do práce,“ oznámil jí Dejv.

Klaudie tuto informaci chvíli zpracovávala.

„Proč Čáru nevyhodíš?“

„Kdo by mi tam dělal?“

„Stejně děláš za něj. Co chtěl ten chlap?“

„Koncert Revolvers.“

„Nějakou šňůru?“ zbystrčila Klaudie.

„Jeden koncert.“

„Blbost.“

„Je to blbost,“ zabručel souhlasně Dejv. „Taky jsem to od-
mítl. Nabízěl padesát tisíc.“

„To zase není taková blbost.“

Dejv pomalu sundal víko z papírové krabice. Ležela na
dně šatní skříňe a doposud neměl důvod se do ní dívat. Před
dvaceti lety tam pohřbil celou kapelu. Překvapivě se všechno
vešlo do krabice od bot. Navrchu byly černobílé fotografie
z koncertu v polském Krakově, kam přišly dva tisíce lidí. Plný
amfiteátr na neznámou českou skupinu. Úžasní Poláci. Nikdy
se nedopátral, co tam ty lidi přivedlo a proč jim připravili ta-
kové ovace. V Česku v tu dobu tolik lidí nechodilo ani na te-
levizní popiny. Dejv si namlouval, že se od té doby nezměnil.

Pod fotkami byly texty v linkovaném sešitě psané rukou. Ještě níž byly malé kazety s nahranými demosnímky. Bral je do ruky jednu po druhé, už je neměl na čem přehrát, ale stejně by to neudělal. Zajímala by ho ta spontánnost, ale zlobila mizerná kvalita. V digitální éře, kdy se dalo všechno vyčistit a učesat, už by to nikoho nezajímalo.

Nepociťoval nad těmi věcmi dojetí ani rozpaky. Výstřižky z novin znal z paměti. Dokud hráli, četl je pořád dokola. Nakonec jich nebylo ani tolik. Některé se musely ztratit. Napočítal jich dvacet čtyři. *Rock a Pop*, *Občanský deník*, *Zemědělské noviny*, *Melodie*, dokonce *Právo*. Úplně v rohu krabice se krčily hliníkové prsteny s lebkami. Už by je na prsty nedostal. A nakonec kožené rukavice bez prstů. Zkoušeli ve sklepě, byla tam zima, tak si bral tohle na ruce, aby ho nezáblo.

Klaudie vplula do ložnice jako duch a podívala se mu přes rameno. Dejv nebyl rád, že ho při těch vzpomínkách přistihla, ale neměl důvod před ní něco skrývat. Všechno věděla. Nebylo to žádné tabu. Byla to ona, kdo mu tehdy radil, ať pokračuje, jenže byl to Dejv, kdo věděl, že už dál nemůže.

„I kdyby to ještě šlo, kvůli Kamile to neudělám.“

„Kašli na to.“

Dejv s Kladií leželi v posteli, potmě, ještě oblečení, nic neříkali, jen sledovali ten malý uzlík zabalený do dětského oblečku. Malá právě usnula. Byly to jediné chvíle, kdy měli trochu času pro sebe. Šeptali si a při tom se dívali nahoru na trámový strop.

Na schodech zaslechli hlasy. Do ložnice nakoukly tváře starších dětí, patnáctileté Klárky a šestnáctiletého Igora. Vrátili

se z koncertu, byli ještě rozjaření a veselí. Tušili, že jejich sestra spí, tak okamžitě přešli do šepotu.

„Kdy usnula?“ zeptala se Klárka a pohledem ji zkontrolovala.

„Teď.“

„Jaký to bylo?“ zajímal se Dejv. Už strašně dlouho nebyl na koncertě.

„Bezva, neslyším na levé ucho,“ odpověděl Igor.

Klárka se vrátila s kartáčkem na zuby a ručníkem přes rameno.

„A co vy tady?“

„Povídáme si,“ odpověděl Dejv. „Už žádná televize, jděte spát.“

Ještě chvíli poslouchali, co se ve vedlejšíh pokoji děje. Letmý smích a šeptání vystřídal už jen vrznutí postelí a pak ticho. Museli být hodně unavení.

Dejv se dál díval do stropu.

„Stejně to bude nějaký magor, nejspíš novinář. Chce ze mě vytáhnout pikanterie, kde jsme sháněli drogy a jak to bylo s Kamilou a podobně. Nebo fízl. Neotevřeli znovu ten případ?“

„Já o ničem nevím, ale to se rodině oznamovat nemusí?“

„Měl jsem ho hned skopnout do potoka, jestli to je fízl, aspoň by se nalokal tý hnusný břechky.“

„Ale padesát tisíc by se nám hodilo.“

„Musel bych se rozdělit s kapelou,“ namítl Dejv.

„Už ti vrátili všechno, co ti dluží?“

„Hadryn mi nic nedluží.“

„A ostatní?“